

РЪДИАРД КИПЛИНГ МАЛКОТО СЛОНЧЕ

Превод от английски: Валери Петров, 1996

chitanka.info

Някога, в далечните минало-свършени времена, о, мое Безценно съкровище, Слоно̀т нямаше хобот. Той имаше само една къса, топчеста издутина, подобна на обувка, и можеше да гърчи този свой нос насамнатам, но нищо не можеше да улови с него. Сред слонското племе обаче живееше едно слонско детенце, да, едно Малко слонче, което беше пълно с Огромно любопитство и задаваше ужасно много въпроси. То живееше в Африка и на цяла Африка досаждаше със своето любопитство. То попита високата си леля Щрауска защо белите ѝ пера растат точно на онова място и леля му Щрауска го цапна по същото място със своя твърд, много твърд крак. То попита дълговратия си чичо Жираф от какво кожата му е на петна и чичо му Жираф го цапна със своето твърдо, много твърдо копито. Но то продължаваше да е пълно с Огромно любопитство. То попита дебалата си вуйна Хипопотамка защо очите ѝ са червени и вуйна му Хипопотамка го цапна по тамка със своето дебело, много дебело ходило. То попита своя космат вуйчо Павиан, защо... пъпешите имат такъв вкус и вуйчо му Павиан го цапна със своята космата, много космата ръка. И все пак то продължаваше да е пълно с Огромно любопитство. То питаше за всичко, което виждаше, чуваше, чувстваше и подушваше, и всички негови лели, чичовци, вуйни и вуйчовци го тупаха поред. И все пак то продължаваше да е пълно с Огромно любопитство.

Една чудесна сутрин, тъкмо около настъпването на пролетното и есенно равноденствие, Любопитното слонче зададе един нов невероятен въпрос, който никога дотогава не беше задавало. То попита:

— Какво яде на обяд Крокодилът?

И изведнъж всички наоколо му извикаха: „Шшшт!“, ужасно уплашено, подир което го тупаха подробно и системно в продължение на много време.

Но след това, когато тупането приключи, Сло̀нчето срещна случайно птичето Колоколо; то беше кацнало на един храст, от тези, бодливите, дето им викат „Хей, спри за малко!“; и Сло̀нчето каза на птичето:

— Татко ми ме натупа, майка ми ме натупа; всичките ми лели и чичовци, вуйни и вуйчовци ме натупаха заради моето Огромно

любопопитство. И *все пак* аз искам да знам какво яде на обяд Крокодилът!

Тогава птичето Колоколо му каза с тъжен глас:

— Иди край брега на Великата сънно-бездънна, тинесто-глинеата река Лимпопо и там самичко разузнай!

На следната сутрин, когато настъпването на пролетното и есенното равноденствие беше приключило и двете равноденствия се бяха изпонастъпили едно друго, любопопитното Слонче взе сто кила банани (от късия вид, дето е на петънца), сто кила захарна тръстика (от дългия вид, дето е червен), седемнайсет дини (от кръглия вид, дето пращи) и каза на всичките си мили роднини:

— Сбогом! Отивам към брега на Великата сънно-бездънна, тинесто-глинеата река Лимпопо, за да узная какво яде на обяд Крокодилът.

Те всички го натупаха по още веднъж, за да му върви оттуп нататък, макар че Слончето най-учтиво ги молеше да не се увличат. И то пое, малко посгряно, но съвсем не учудено, като си хрупаше дини и пускаше корите им по пътя си, защото нямаше в какво да ги събира.

То пропътува от Греймс-таун до Кимбърли и от Кимбърли до Хамовата земя; а от Хамовата земя пое на североизток, като продължаваше да си хрупа дини, докато стигна най-сетне до брега на Великата сънно-бездънна, тинесто-глинеата река Лимпопо, точно както птичето Колоколо му беше казало.

Трябва обаче да знаеш и запомниш, о, мое Безценно съкровище, че до тази седмица, ден, час и минута това Любопопитно малко слонче изобщо не беше виждало Крокодил и не знаеше на какво прилича той: а питаше само поради Огромното си любопопитство.

Първото животно, което видя край реката, беше един Двухцветен скален питон, който се беше увил около една скала.

— Многоизвинявайте — каза учтиво Малкото слонче, — дали сте виждали случайно някой Крокодил из тези неизследвани места?

— Дали съм виждал Крокодил? — каза Двухцветният скален питон с презрителен гласsss. — Нещо друго да имаш да питаш?

— Многоизвинявайте — каза Малкото слонче, — можете ли да ми кажете, какво яде на обяд той?

Тогава Двухцветният скален питон се размота светкавично от скалата и силно цапна Малкото слонче със своята бляскаво-пляскава

опашка.

„Чудно нещо! — каза си Малкото слонче. — Татко ми и майка ми, чичо ми и леля ми — да не говорим за вуйна Хипопотамка и за вуйчо Павиан, — всички ме тупаха за моето Огромно любопитство. Изглежда, че и това беше за същото.“

И то се сбогува учтиво с Двувцветния скален питон, помогна му да се намотае пак около скалата си и продължи край брега, малко погряно, но съвсем не учудено, като си хрупаше дини и пускаше корите им по пътя, защото нямаше в какво да ги събира; докато съгледа нещо, което то помисли, че е дървесен дънер, спрял се край брега на Великата мътно-зелена, тинесто-глинеста река Лимпопо.

Но това нещо беше Крокодилът, о, мое Безценно съкровище, и той смигна с едното си око, ето така.

— Многоизвинявайте — каза учтиво Малкото слонче. — Дали сте виждали случайно някой Крокодил из тези неизследвани места?

Тогавя Крокодилът смигна с другото си око и измъкна до половина опашката си от тинята. Като видя това, Слончето учтиво се отдръпна, защото не му се искаше да го тупат още.

— Пристъпи насам, Малкото ми! — каза Крокодилът. — Пристъпи и ми кажи: защо питаш?

— Многоизвинявайте — каза учтиво Слончето, — но всички ме тупаха: и татко ми, и майка ми, без да споменавам за леля Щрауска и чичо Жираф, или за вуйна Хипопотамка и вуйчо Павиан; и накрай, като най-пресен пример, Двувцветният скален питон, там на брега, също ме цапна със своята бляскаво-пляскава опашка, дори по-силно от всички тях. Така че, ако нямате нищо против, на мен ми омръзна вече да ме тупат.

— Пристъпи насам, Малкото ми! — каза Крокодилът. — Аз съм именно Крокодилът.

И той пушна няколко крокодилски сълзи, за да докаже, че говори истината.

Като чу тези думи, Слончето просто се задъха от вълнение. То коленичи на брега и каза:

— О, значи вие сте този, когото диря от толкоз време! Как се радвам! Бихте ли желали да ми кажете, какво ядете на обяд?

— Пристъпи насам, Малкото ми! — каза Крокодилът. — Пристъпи малко, да ти го прошепна!

И Малкото слонче си приближи главата до страшните зъбести и ръбести челюсти на Крокодила и Крокодилът го ухапа за носа, който до тази седмица, ден, час и минута беше къс и тъп като обувка.

— Мисля — каза Крокодилът; и то през зъби, ето тъй: — Мисля, че днес ще започна с Малко слонче.

Всичко това беше неприятно за Слончето и то каза, като говореше през носа си:

— Буснеде, бе! Поли бного!

Тогава Двухцветният скален питон пропълзя надолу към реката и каза:

— Мое младо приятелче, ако ти веднага, тутакси, тозчас и незабавно не почнеш да се дърпаш, колкото сила имаш, аз съм с чувството, че този твой неотдавнашен познат в пардесю от кожа за дамски чанти (под това той разбираше Крокодила) ще те замъкне в своето бистро ручейче, преди да си казало „копче“.

(Понеже е свикнал да се навива, Двухцветният скален питон винаги говори така завъртяно.)

Тогава Малкото слонче опря задничето си о пясъка и почна да дърпа, да дърпа, да дърпа към себе си; и от това носът му почна да се разтяга, разтяга, разтяга. А Крокодилът също шибаше водата с опашката си, сякаш искаше да я направи на бита сметана, и теглеше, теглеше, теглеше.

И носът на Слончето продължаваше да се разтяга. То запъна и четирите си крачета и дърпаше, дърпаше, дърпаше; и носът му все повече се разтягаше. А Крокодилът размахваше опашката си като гребло и теглеше, теглеше, теглеше. И от това дърпане и теглене носът на Малкото слонче ставаше все по-дълъг и по-дълъг; и да знаеш само как го болейеееееше!

И тогава Слончето усети, че започва да се хлъзга към водата, и каза през носа си, който беше станал вече почти метър и половина дълъг:

— Не пога бовече!

Тогава Двухцветният скален питон се спусна съвсем до водата, завърза се бързо с двоен моряшки възел за задните крачета на Слончето и каза:

— Неопитни и лекомислени млади пътешественико, сега се налага да се отдадем изцяло на едноръчно теглене, тъй като, не

сторим ли го, имам впечатление, че тази флотска бойна единица с бронирана палуба и мощен заден ход (под това, мое Безценно съкровище, той разбираше Крокодила) ще нанесе непоправима вреда на твоята бъдеща кариера.

(Така завъртяно говорят всички Двухцветни скални питони — обясних ти защо.)

И двамата — Слончето и Питонът — задърпаха към сухото, а Крокодилът затегли към мокрото. Но Слончето и Питонът дърпаха по-силно и накрая Крокодилът пусна носа на Слончето с едно такова „Пляс“, че то се разнесе по цялата Велика Лимпопо, от извора ѝ до устието.

Малкото слонче седна на пясъка малко бързо и неочаквано, но въпреки това първата му грижа беше да каже „Благодаря!“ на Двухцветния скален питон; после трябваше да се погрижи за своя разтеглен нос — то го уви в свежи бананови листа и го потопи във Великата сънно-бездънна, тинесто-глинеста река Лимпопо, да се охлади.

— Защо правиш всичко това? — попита го Питонът.

— Многоизвинявайте — каза Слончето, — но носът ми си измени вида от дърпането и сега го чакам да се свие.

— Ще има да го чакаш доста — каза Двухцветният скален питон. — За лишен път се убеждавам, че на този свят има някои, които не си знаят собствената изгода.

Слончето стоя три дни с нос във водата, но той си остана какъвто беше, а пък то от много взирание в него стана кривогледо. Защото ти, о, мое Безценно съкровище, вече подозираш и разбираш, че Крокодилът беше превърнал носа на Слончето в истински хобот — такъв, какъвто имат всички днешни слонове.

Към края на третия ден долетя отнейде една муха и ухапа Слончето по плешката; и преди да разбере какво прави, то замахна с хобота си и — пляс! — смачка мухата с него.

— Предимство № 1! — каза Двухцветният скален питон. — Това малко *мъчно* щеше да го направиш с предишната си носоплюнка. Впрочем, не ти ли се яде?

И преди да разбере какво прави, Слончето протегна хобота си и отскубна едно снопче трева, тръсна го о предните си крака, за да го очисти от пръстта, и го мушна в устата си.

— Предимство № 2! — каза Двухцветният скален питон. — Това малко *трудно* щеше да го направиш с предишната си носоплюнка. А не ти ли е горещо?

— Много! — каза Слончето; и преди да разбере какво прави, то си гребна една гребка кал от брега на Великата сънно-бездънна, тинесто-глинеста река Лимпопо и си шльопа на главата една прохладна шльопка-шляпка, от която му протекоха зад ушите приятни струйки.

— Предимство № 3! — каза Двухцветният скален питон. — Това малко *утре* щеше да го направиш с предишната си носоплюнка. А иска ли ти се някой пак да те натупа?

— Многоизвинявайте — каза Слончето, — никак не ми се иска.

— А ти да натупаш някого? — каза Двухцветният скален питон.

— Това да! — каза Слончето.

— В такъв случай — каза Двухцветният скален питон — ще се убедиш, че новият ти нос може да ти бъде доста полезен.

— Благодаря ви — каза Малкото слонче. — Ще запомня вашите думи. Отивам си вкъщи при милите ми роднини и там ще го опитам.

И то пое през Африка обратно към дома си, като люшкаше и клатушкаше новия си хобот. Когато искаше да си гризне някой плод, то си го откъсваше с хобота от клона, вместо да го чака сам да падне, както беше свикнало. Когато искаше да си хапне трева, отскубваше си сноп от нея, без да коленичи, както по-рано. Когато го хапеха мухите, то си откършваше с хобота една вейка и ги пъдеше с нея. И си правеше нова шльопка-шляпка от кал, когато слънцето напичаше прекалено. А когато се усещаше самотно в дългия път през Африка, то си тананикаше през хобота и звукът, който се получаваше, беше по-силен от този на няколко духови музики. Веднъж то се отклони нарочно от пътя си, отиде при една дебела Хипопотамка (тя не беше роднина на вуйна му) и я натупа здравата, за да провери дали Двухцветният скален питон беше казал истината за новия му хобот. А през останалото време то събираше динените кори, които беше разхвърляло по пътя си на идване. Защото то беше много добре възпитано Дебелокожо.

Една тъмна вечер то стигна у дома си при своите мили роднини. Намота хобота си, за да не се вижда, и каза:

— Здравейте! Как сте?

Роднините много му се зарадваха и веднага казаха:

— Ела, ела насам, да те натупаме за Огромното ти любопопитство.

— Пфу! — каза Малкото слонче. — Не знам какво разбирате вие от тупане, но виж, аз мога да ви дам един урок!

И тогава то размота хобота си и така плесна с него двамата си братя — пам — единия! пам — другия! — че те се претърколиха по два пъти на земята.

— Кълнем се в бананите — казаха те, — нещо се е изменило в теб! Кой те научи на този номер и защо ти е такъв носът?

— Получих нов нос от Крокодила край брега на Великата сънно-бездънна, тинесто-глинеца река Лимпопо — каза Слончето. — Попитах го какво яде на обяд и той ми подари този нос за спомен.

— Много е грозен! — каза косматият му вуйчо Павиан.

— Грозен, но полезен — каза Малкото слонче и като хвана с него косматия си вуйчо за единия крак, завъртя го и го метна в едно стършелово гнездо.

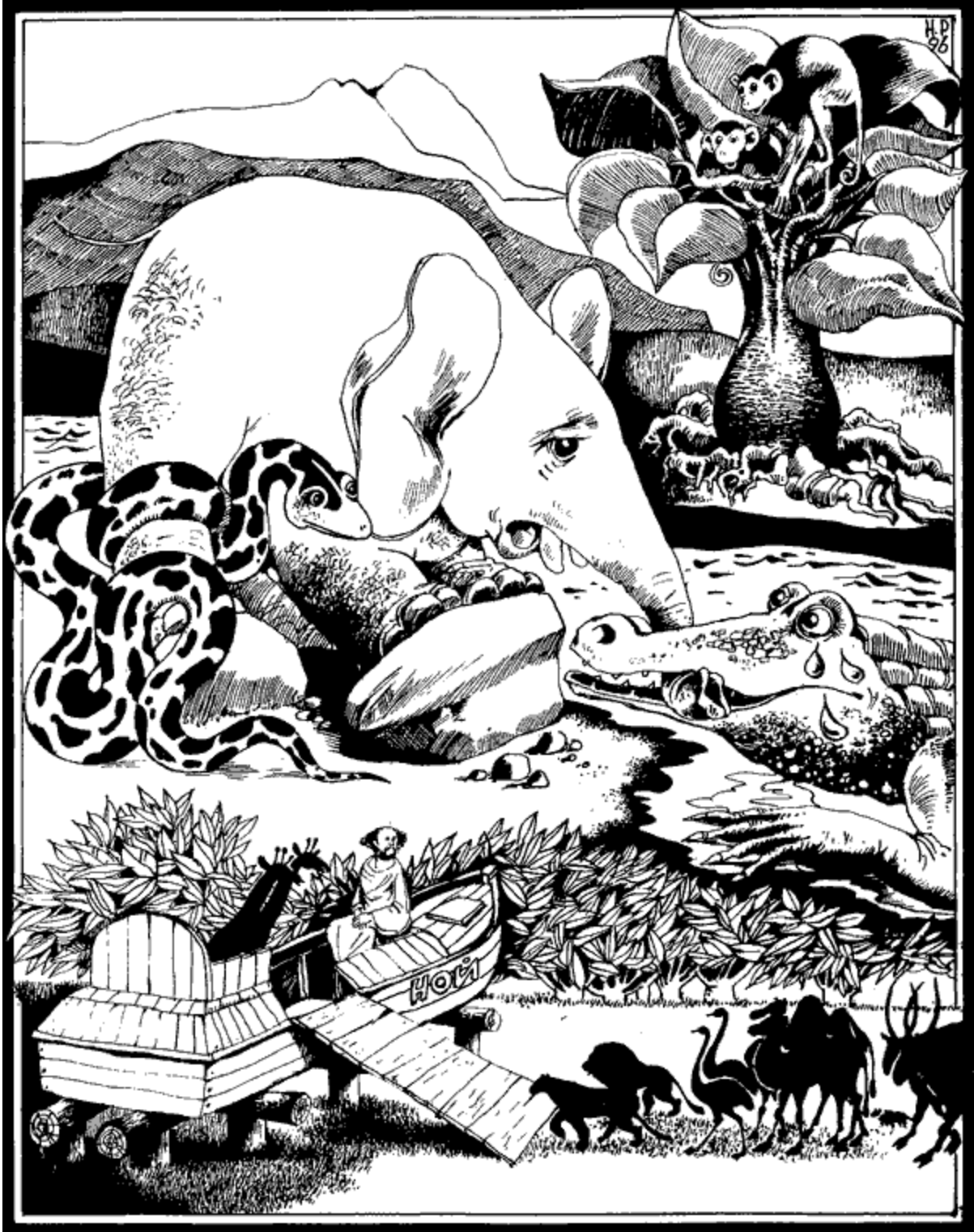
След туй това лошо Слонче натупа всичките си мили роднини, тъй че те се сгряха добре и останаха много учудени. То изскуба всичките пера от опашката на леля си Щрауска, а после хвана чичо си Жираф за задния крак и го протъртри през един бодлив храсталак; а на дебелата си вуйна Хипопотамка пусна с хобота си мехури в ушите, когато тя си спеше след ядене във водата. Но никому не позволи да стори зло на птичето Колоколо.

Накрай работата стигна дотам, че неговите мили роднини бързо-бързо се запътиха всички към брега на Великата сънно-бездънна, тинесто-глинеца река Лимпопо, за да получат нови носове от Крокодила. И когато се завърнаха, никой никого не тупаше вече. И от този ден, о, мое Безценно съкровище, всички слонове, които ще видиш — както и всички, които няма да видиш — имат хоботи като този на Малкото слонче с Голямото любопопитство.

* * *

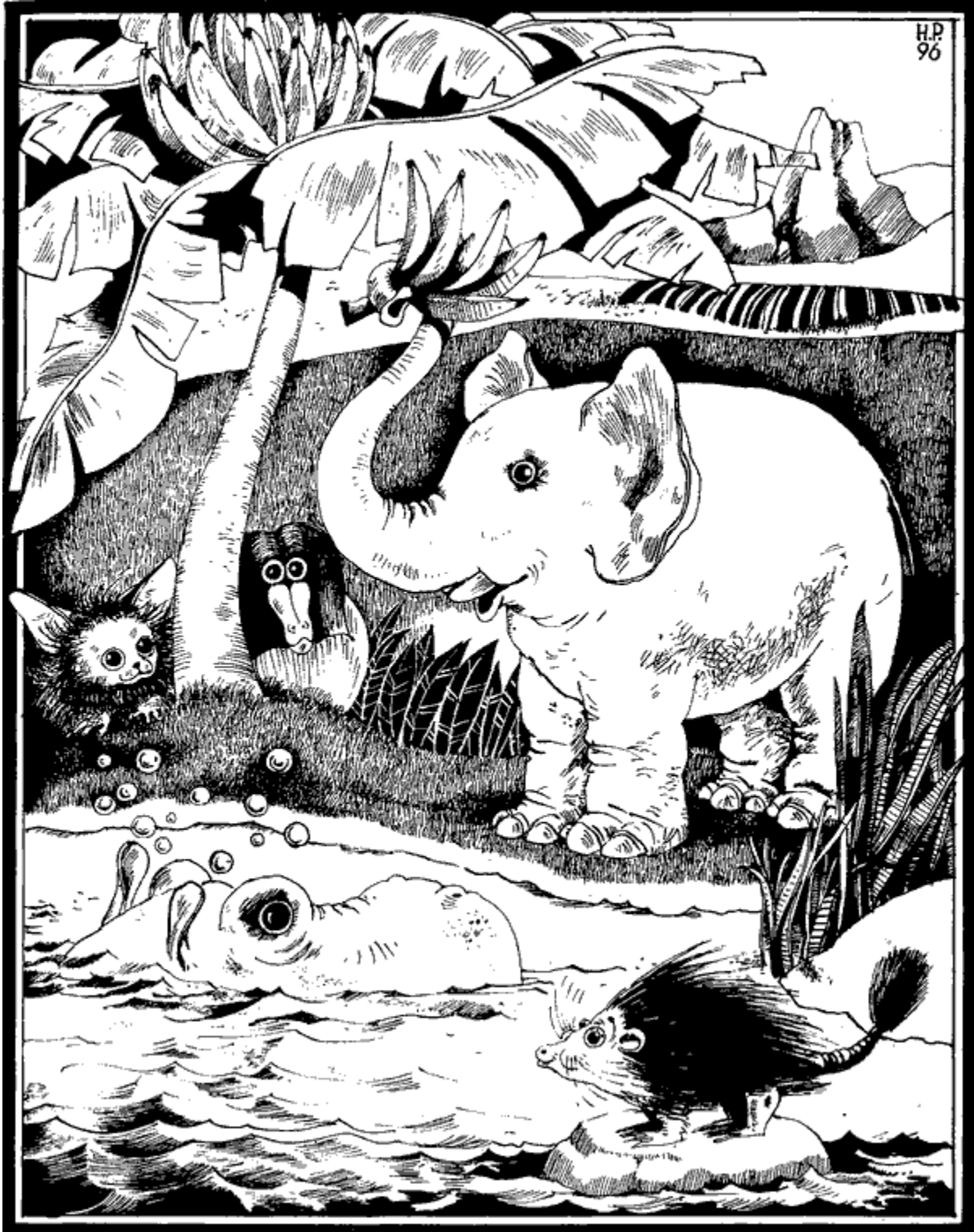
*Слуги аз имам шест на брой
от странно естество.*

Наричат се: *Защо, Как, Кой,*
Кога, Къде, Какво.
Щом нещо трябва ми, чрез тях
узнавам го завчас,
но всеки ден и на шестиях
почивка давам аз.
Когато те се уморят,
а аз съм с труд зает,
защо пък да не си поспят
от девет докъм пет?
Защо да нямат миг покой
за обяд и за чай?...
Но хората си имат свой
различен обичай:
едно девойче тука знам,
което няма жал
към своя много по-голям
домашен персонал.
Във пек и сняг, във дъжд и мрак
без отдих гони то
десетки Кой, стотици Как
и хиляди Защо!



Това е Малкото слонче, когато Крокодилът му дърпа носа. То е много изненадано и учудено и го боли и затова говори през носа си: „Буснеде, бе! Поли бного!“ То дърпа силно, но и Крокодилът — и той дърпа. Но Двухцветният скален питон бърза през водата да помогне на Слончето. Черното е брегът на Великата сънно-бездънна, тинесто-глинеста река Лимпопо. (Само че не ми позволяват да я нарисувам с цветове.) Дървото с нагърчените корени и с осемте листенца — то прилича малко на бутилка — е едно от евкалиптовите дървета, които растат по тези места.

Под главната картина съм нарисувал силуети^[1] на африкански животни, които отиват на двойки към Ноевия ковчег: лъв и лъвица, щраус и щрауска, бик и крава, камил и камила, последните две сенки приличат на плъхове, но аз мисля, че са скални зайци. Тези животни нищо не означават — аз ги нарисувах само за красота.



На тази рисунка Малкото слонче си къса банани от банановото дърво, след като е получило чудесния си нов хобот. Рисунката не можа да стане по-добре, защото слонове и банани много мъчно се рисуват. Тъмното с белите резки зад Слончето представя блатиста местност някъде в Африка. Малкото слонче е гребало от нея своите шльопки-шляпки. Мисля, че картинката ще стане по-хубава, ако изпълниш палмовото дърво със зелена боя, а Слончето — с червена.

[1] *Силует* — нещо като сянка. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.